

De Tweede Wereldoorlog is lang geleden. We leven nu in een andere tijd. Maar met het einde van de oorlog zijn haat en liefde niet verdwenen. Akhrat (13) en Stefan (13) vertellen hoe zij daarover denken.

FAMILIE & VOETBAL

ONZEKERHEID

& ONSPORTIEF GEDRAG

door Jeannette Jonker

'Ik wil hier opgroeien'
Akhrat (13)

Akhrat (13) komt uit Irak en woont tijdelijk in Katwijk in een opvanghuis voor asielzoekers. Na jaren van onzekerheid, mogen Akhrat en haar broertjes en zusjes heel misschien in Nederland blijven.

Zeven jaar geleden ben ik vanuit Irak naar Nederland gekomen achterin een vrachtauto. We werden daar bedreigd en er is veel geweld. We kregen brieven met bloed eraan waarin stond dat ze ons wilden doodmaken. Veel familieleden zijn vermoord. Ik hoop dat we in Nederland mogen blijven. De regering praat vaak over een kinderpardon waarbij kinderen die al lange tijd hier wonen, mogen blijven. Ik hoop dat wij daaronder vallen, want ik wil hier opgroeien. Dan kan ik veilig naar school. In Irak is het voor vrouwen niet fijn. Ze mogen niets, mannen hebben veel meer rechten.'

Haat
'Ik voel nooit echt haat voor iemand of iets, maar ik baal wel heel erg van mijn situatie. Wij verhuizen steeds naar andere opvanghuizen om in te wonen. Ik ben al acht keer verhuisd in de zeven jaar dat ik hier ben. Dat betekent acht keer naar een andere school en acht keer nieuwe vrienden maken. Dat is echt moeilijk. We hebben nu ook minder vrijheid, omdat we in een gezinslocatie wonen. Dat houdt in dat we waarschijnlijk terug moeten naar

Irak. Ik ga elke nacht slapen met het gevoel dat we morgen toch misschien terug moeten. Dat is frustrerend en ik voel me onveilig.'

Liefde

'Mijn ouders, mijn drie zusjes en mijn broer betekenen alles voor me. Zij blijven me altijd trouw en geven me liefde. Mijn jongste zusje is lichamelijk en geestelijk gehandicapt. Ze weten niet precies wat ze heeft, maar ze kan heel weinig. Mijn moeder heeft na haar bevaling een hersenbloeding gekregen. Gelukkig is ze hersteld, maar haar rechterhand is nog steeds verlamd. Iedereen helpt mee thuis, maar het is druk en we wonen klein. Ik slaap op één kamer met mijn moeder en mijn drie zusjes. Ik kan er geen huiswerk maken, dat doe ik op school. 's Nachts huult mijn zusje best vaak en dan help ik mijn moeder. Als ik 's ochtends naar school moet, ben ik soms heel moe. Maar ik help toch graag, omdat ik om ze geef. Mijn ouders zijn trots op me. Ik wil later graag politicus worden. Ik weet er al veel van en volg het nieuws op tv. Ik wil mensen helpen die in dezelfde situatie zitten als wij. Ik gun niemand om door te maken wat ik moet doormaken.'

